

**När jag fann Storlien**  
av ERNST WESTERLUND



Den 1 mars 1914 nedskrev *doktor Ernst Westerlund* i Enköping på begäran av kammarherre G. af Klereker efterföljande tankar om Storlien och dess möjligheter som en svensk I luftkurort.

“Efter att under några somrar på 1870-talet hava besökt åtskilliga tyska och schweiziska högländskurorter för nerv-och lungsjuka, beslöt jag att, sedan banan till Trondhjem blev färdig i slutet av 1870-talet, undersöka, om icke vi i Jämtland med dess fjäll och höglänta orter skulle kunna där få till stånd ett eller flera högfjällssanatorier eller pensionat, dit svenska läkare med lika stora utsikter till hälsa som utomlands skulle kunna skicka våra egna patienter, som behövde dels vila, dels genom den höga fjällluften få hela fysiken stärkt.

Så kom jag då till Storlien efter att hava vistats både i Mörsil, dit jag kunde sända mina lungsikliga patienter, och i Åre, Duved, Ånn och Enafors. Överallt blev jag intagen av platsernas belägenhet men Storlien fann jag dock vara alla de andra överlägset dels därför att det låg högst —600 m. ö. h. vid själva stationen —dels därför att därifrån en promenad i stigande riktning utan alltför branta stigningar förde upp till c:a 800—1000 meter, dels därför att ett underbart panorama utbreddes sig under mig med härliga vidder och snötäckta fjälltoppar runt omkring.

En fördel, som också Storlien erbjuder, är att post, telegraf, telefon och järnväg finnas i platsens centrum samt att utflykter erbjudas dels till Trondhjem med järnbanan dels till Snasahögarna, Sylarna, Handölsforsarna samt att renhjordar tidvis påträffas vid Skalstugan och i Handölsdalen. Även rent turistiskt sett har Storlien således mycket att bjuda sina gäster på.

Min åsikt om Storliens företräden framför övriga jämtländska stationer stärktes mycket därigenom, att jag fann, att professor Christian Lovén, som för sin egen hälsas skull besökt flera utländska högfjällsorter, liksom jag blivit förtjust i Storlien. Ja, vi beslöt oss för att inköpa det av den dåvarande ägarinnan, en änkefru Sellander i Trondhjem, och jag for också dit. Med biträde av en jurist, nu avlidne borgmästaren Frick, uppgjordes köpet, men som ägarinnan hade en son, som ej var hemma utan till sjöss och egendomen ej var skiftad efter mannens död, kunde köpet ej stadfästas förrän på hösten vid sonens hemkomst. Då gick köpet om intet, emedan arvingarna beslöt att själva bygga ett sanatorium vid sin egendom Storlien, vilket de ock gjorde.

En av orsakerna till att köpet gick om intet var även, att arvingarna av någon bland banbetjäningen vid Storlien fått den upplysningen, att vi ville köpa Storlien på grund av den rikliga förekomsten av koppar, som skulle finnas i bergen därstädes.

Alltnog, de uppförde ett sanatorium och utvidgade det så småningom från blott en tvåvåningsbyggnad till tre byggnader, som jag tror kunde rymma mellan 60-70 gäster.

Förtroendet för Storlien växte under mitt överinseende ganska snabbt, och under de tre sommarmånaderna voro alla rum upptagna och dessutom hyrde många in sig hos banbetjäningen och åtskilliga hade t.o.m. eget hushåll.

Att Storlien såsom högfjällskurort måtte bibehålla sitt stora anseende beror ej blott på platsens fördelaktiga läge utan i hög grad på huru det skötes. Sedan det nu ombytt ägare, hava många förbättringar genomförts, såsom den täckta hallen, som sammanbinder alla tre byggnaderna med varandra, så att man ej behöver gå utomhus för att komma till restaurationen utan går genom hallen, som ock erbjuder rätt stor yta till promenad vid ruskigt väder. Vidare har vattenledning anlagts från en fjällsjö till badlokalerna, tvättstugan, köksdepartementet och huvudbyggnaderna. Slutligen har kosthållet blivit förstklassigt.”

Enköping den 1 mars 1914.